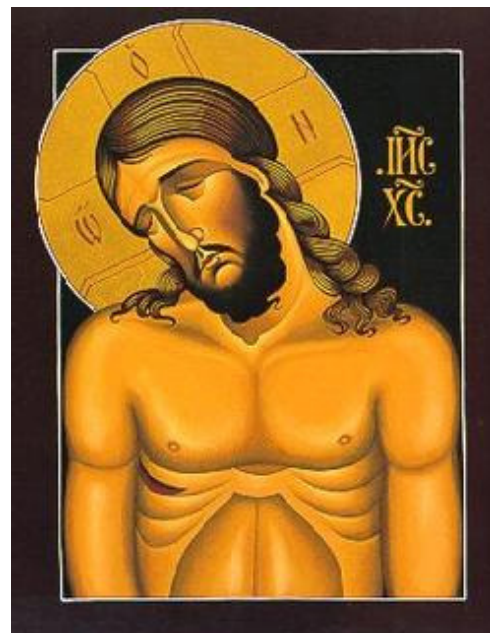

PARROQUIA DE SANT VICENÇ DE SARRIÀ SUPLEMENT DE FULL DOMINICAL

Any 30, núm. 47, Diumenge, Solemnitat de Crist Rei, 22 de novembre de 2009

CRIST REI, TESTIMONI DE LA PASSIÓ DE DÉU PER L'HOME

L'any litúrgic es condou avui amb la celebració de la reialesa de Crist. Per què el cristià ha de viure el temps litúrgic? Perquè es tracta d'un temps que ens insereix en un altre ritme temporal que el merament mundà: el temps de Jesús. Cada u de nosaltres és com transportat així dins la seva mateixa vida, n'esdevenim, en certa manera, els seus contemporanis. Amb raó els antics deien: "*Annus est Christus*": l'any litúrgic és Crist mateix que ens ve donat. Al llarg de l'"Any" no commemorem un absent, sinó la realitat que ens fa present el Senyor enmig de nosaltres. Per això és important de viure'l pas a pas: de la seva mà seguim Crist pas a pas en tot el seu itinerari envers el Pare, de la seva mà acollim cada diumenge la seva Paraula. El temps litúrgic esdevé la interiorització eclesial del Misteri de Crist: interiorització de tot allò que ha estat realitzat en Crist, per Crist, amb Crist. I simultàniament és espai privilegiat per l'acció de l'Esperit Sant, que en la celebració del cicle litúrgic fa actuals els misteris de Crist. El darrer diumenge de l'any litúrgic se celebra la festa de Crist rei de l'univers. Però la paradoxa d'aquesta festa està en el fet que davant als nostres ulls la litúrgia d'avui, després de les visions de Danid i de l'Apocalipsi, ens presenta un rei humil·liat, ridiculitzat, vençut. Als ulls del món, estranya, reialesa la de Crist. El seu poder és la força dèbil de la misericòrdia, de la compassió, de la mansuetud, de l'amor. És així com Jesús governa els cors dels homes i de la història. Aquest amor –autèntica passió de Déu per l'home– venç tot mal. Avui el contemplem victoriós, a la fi de la història.

ADORACIÓ EUCARÍSTICA. A partir d'avui, cada diumenge, s'exposarà el Santíssim Sagrament, de les 19:15 a les 19:45 h, a la Capella de la Puríssima. Mitja hora de pregària silenciosa davant l'Eucaristia.

LA COL·LECTA DE GERMANOR. Els donatius sumen fins ara **8.137'50 €**. Els fidels que no van poder contribuir-hi, encara hi són a temps. Damunt les bústies en trobaran sobres per dipositar el seu donatiu. .

REUNIÓ D'ACCIÓ CATÒLICA. Dimarts, dia 24 de novembre, a les 6 de la tarda, a la sala de la planta baixa de la rectoria. Mn. Frederic en fa l'acompanyament. Seguirem el tema del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. Es podrà adquirir el llibre a la mateixa reunió. La trobada és oberta a tothom.

BENEDICCIÓ I PREGÀRIA ABANS DE PERFORAR EL TÚNEL. Enginyers i treballadors de l'obra de construcció del túnel de la nova línia 9 del Metro –i de l'enllaç consegüent amb l'estació de Sarrià– s'aplegaren dijous a les 5 de la tarda per assistir a l'acte de benedicció de les màquines i invocar del Senyor la seva protecció. La Gna. Margarida Bofarull, Provincial de la Congregació del Sagrat Cor –la casa provincial és a tocar– en feu la introducció, tot explicant molt pedagògicament el sentit i excusant l'absència del nostre Rector, per causa d'una indisposició. La benedicció i la pregària la presidí el vicari Mn. Carles.

VETLLA D'ADVENT. Dissabte vinent, 28 de novembre, a les 9 del vespre, podem participar en la que ha convocat la comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, al carrer Anglè, 55. **El ressò que té el temps d'Advent és un ressò d'esperança.** L'Advent celebra el "Déu de l'esperança". Per això el cant que caracteritza aquest temps litúrgic és el del Salm 24: "*A Vós elevo la meua ànima, Senyor, Déu meu en Vós confio: Feu que conegui les vostres rutes, que aprengui els vostres camins*".

CENTRE PARROQUIAL. Avui diumenge, a les 6 de la tarda, al teatre del Centre, La Bambolina Negra, ens oferirà *Los blancos dientes del perro*, obra bilingüe d'Eduardo Criado. Trobareu els cartells i més informació sobre aquestes activitats al bloc *empremtadelcentre.blogspot.com*. Ens agradarà que hi deixeu els vostres comentaris: deixeu la vostra empremta al Centre!

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu:** Dissabtes i Vigílies de festa: 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. Centre Parroquial – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net

“EL VERITABLE PERILL DE LA NOSTRA ÈPOCA ÉS LA PÈRDUA DEL GUST PER VIURE”

El text d'aquest manifest del moviment eclesial COMUNIOI ALLIBERAMENT té una gran força interpel·ladora. Ens ajuda a anar al fons d'una autèntica tragèdia, que ara es voldria banalitzar més encara per mitjà d'una iniciativa governamental en curs. Davant un fet tan greu cal recordar la necessitat de promoure una “ecologia humana”. A la “Caritas in veritate” núm. 51, en parlar de la degradació ambiental, Benet XVI afirma que “el problema decisiu és la capacitat moral global de la societat”. I després afegeix: ““El llibre de la naturalesa és un i indivisible, tant pel que fa a la vida, a la sexualitat, al matrimoni, a la família, a les relacions socials, en una paraula, al desenvolupament humà integral. Els deures que tenim amb l'ambient estan relacionats amb els que tenim amb la persona considerada en si mateixa i en la seva relació amb els altres. No se'n poden exigir uns i conculcar-ne d'altres. És una greu antinòmia de la mentalitat i de la praxi actual, que envileix la persona, trastorna l'ambient i malmet la societat”.

1. ¿Podré ser feliç amb un fill inesperat? ¿Puc refer la vida amb un fill que no he desitjat? ¿Seré capaç d'encarar el sacrifici i les dificultats que implica? Són preguntes que moltes dones es plantegen davant d'un embaràs no desitjat. Sovint, i juntament amb les preguntes que neixen amb la nova vida, la dona es troba sola. El nostre drama és la soledat, ja que és difícil trobar algú disposat a donar-nos un minut de veritable companyia humana davant les circumstàncies difícils que hem d'afrontar. Però la nostra soledat és encara més profunda, en tant que neix de l'absència de significat. Donar a llum, infantar, és introduir en la vida, i per poder fer-ho cal un perquè. Com va dir Teilhard de Chardin : «**El veritable perill de la nostra època és la pèrdua del gust per viure**». **La pèrdua del sentit de la vida és l'arrel de la tragèdia social de l'avortament en les nostres societats.** El projecte de llei del govern espanyol és un exemple d'aquesta tragèdia. En nom del "dret de la dona a decidir" se l'abandona a una tràgica solitud; fins i tot s'arriba a la idea grotesca de separar una jove de 16 anys de la companyia dels seus pares i de la del pare del fill a l'hora de prendre una decisió que li marcarà tota la vida. Aquesta soledat és un mur, una mentida, que només pot abatre's gràcies a una companyia veritablement humana.

2. El projecte de llei de l'avortament del president del govern té com a objectiu principal "crear" un nou dret. L'avortament, però, és just el contrari: és prendre la vida a un fill no nascut. Com diuen els bisbes espanyols en la seva declaració sobre l'Avantprojecte, és «atorgar per part de l'Estat la qualificació de dret a quelcom que, en realitat, és un atemptat contra el dret fonamental a la vida», que cap de nosaltres ens donem, i que prové del Misteri. D'aquesta manera, s'agreuja profundament una ferida humana i social. **Aquesta llei pretén, a més, impulsar des del poder un canvi de mentalitat amb l'objectiu d'ocultar una evidència essencial de la nostra civilització: que tota vida humana ha de protegir-se incondicionalment.** Aquesta pretensió és molt clara en el menyspreu absolut vers les persones discapacitades, a qui de manera iniqua es nega el dret a néixer fins a l'últim moment.

Només es pot parlar de l'avortament com a dret tergiversant violentament les dades de la raó i de la ciència, posats de manifest amb tota claredat per la *Declaració de Madrid*, document avalat per prestigiosos metges i científics del nostre país. Així va denunciar-ho en el seu temps Pier Paolo Pasolini referint-se als defensors de la legalització de l'avortament a Itàlia: «Recorren a la prevaricació cínica de les dades de fet i del bon sentit»,

3. El Govern no gosaria tirar endavant aquesta iniciativa política si a la societat no s'estigués difonent una mentalitat que, gràcies a una contínua pressió mediàtica, es troba cada vegada més apartada de la realitat. Com és possible que una part del poble accepti una llei de l'avortament tan contrària a l'evidència, a la ciència, a la raó i a la mateixa sensibilitat humana? És el resultat d'una manipulació i d'un buit educatiu. La batalla, per tant, es lliura davant d'una concepció de la llibertat sense vincles, sense referència a la veritat i sense contacte amb la realitat. **Es tracta d'una batalla política, cultural i educativa per tal de crear en la nostra societat, com ha demanat Benet XVI, «un clima d'alegria i confiança en la vida», una nova «cultura de la vida».** Aquesta cultura de la vida pot renéixer si es posen fets significatius a la vista de tots. Fets que constitueixin, en primer lloc, una companyia vertadera a les mares en dificultat. Ho són ja la munió d'obres nascudes de la lliure iniciativa de la societat, com per exemple l'ajuda i l'acompanyament a les dones, o l'acollida d'aquells fills les mares dels quals no poden fer-se'n càrrec. Fan falta polítiques decidides a favor de la família, de la maternitat i de l'adopció: mesures que generin un context social que afavoreixi el reconeixement del valor infinit de la vida humana.

4. Per recuperar la confiança en la vida i, per tant, la capacitat d'acollir-la i respectar-la des del mateix instant en què sorgeix, necessitem trobar un amor incondicional, l'amor d'algú que abraça la nostra vida amb totes les seves preguntes. Reconèixer que hi ha un bé que venç tota soledat i violència només és possible gràcies a la trobada amb persones que ho testimonien amb la seva vida. Persones que són l'eco d'aquell home de Natzaret que va saber acompanyar la soledat d'una jove mare i de tornar-li el fill amb aquestes paraules: “*Dona, no ploris*”.